

PILDIMASIN

Ivar Sild

PILDIMASIN

(teine raamat, luuletusi ja poeeme 1996/98)

LauaPealne 2001

© - Ivar Sild, 2001

Toimetas Marakratt

Kujundas Erni Kirss

Trükkis Gutenbergi pojad

www.gutenbergipojad.org

SISUKORD

OBJEKTIIV

- 9 arvan et korstnale
- 10 väike teetas tormab ehmunult tuppa
- 11 kuuskede alt imelik kolin kostub
- 12 ööd venivad alati pikaks
- 13 öölind on tõusnud klaasilt lendu
- 14 kiiresti kiiresti üle sügisporise nukra maa
- 15 inglid nutavad
- 16 sosistan jäälille su kõrva

SUBJEKTIIV

- 19 mõtlesin su aknale
- 20 Meeri eile riietasin end just lahti
- 21 ja meist kõnnibki mööda
- 22 ämblik merirohelisel seinal
- 23 ühel tänaval jalutas poeet
- 24 oo l'amour võtab kevadest hõngu
- 25 räpane Emajõgi
- 26 mu juuksed on täidetud
- 27 kolm metalselt läikivat ronka
- 28 sõnade jaoks pole aega
- 29 seisan

ÜLIOBJEKTIIV

- 33 need kes üle jäid
- 34 ühest laternapostist kasvab välja kraana

- 35 peotäie juukseid lasin autode kiirtuulde
- 36 buss kihutab kihutab
- 37 solberdan sõrmedega
- 38 kannikeste voog
- 39 vana ja väsinud Memphise vaarao
- 40 valgetes tuunikates roomlannad
- 41 tütarlaps
- 42 imhaledusest läbi
- 43 dromedaride

RETROSPEKTIIV

- 47 Aiad
- 47 proloog
- 48 vööras aed
- 49 tuberkuloos
- 51 vaikne aed
- 52 metsistunud
- 53 luule
- 55 talv
- 56 kujud
- 57 rippaiad
- 59 tagasi linnas
- 60 epiloog
- 62 Hieronümus paradiisis
- 65 Saatana märkmed
- 70 Kuus
- 73 Narr Nigrum Circuses

OBJEKTIV

x-x-x

arvan et korstnale
mõjuksid kõhatilgad vihmapiiskadest paremini
sestap saidki jänes ja traktor katusel kokku
et punatelistest korstnale
ööbikutekoori saatel üle anda graniiditükk
millel hommikused kastepiisad
kogutud raudrohult ja inimeste arstikapist
korsten kõhatas
see oli peaaegu krooniline
ja tänas tagasihoidlikult jäne ja traktorit
üürgan Tom Waits`ilikult
ööbikutekooriga "Ööbiku surma"
oli ilus ja pidulik päev

x-x-x

väike teetass tormab ehmunult tuppa
karjub mu peale hädaliselt
ma ei saa muud aru
kui et betoonmajad varisevad
varsti aga mõistan
kuuris puid lõhkudes
vigastas ta lusikaga kõrva
sestap kisabki
ja mu kukrusse poeb
kus ma hoian veel
palavikus mikrolaineahju

X-X-X

kuuskede alt imelik kolin kostub
haug lenneldes läheneb
vahepeal vaarikaid põõsalt napsab
propelleri põrina saatel oksale laskub
kolin on vali
ning segatud matsudega
lõpuks ta näeb kuis samblal
väänleb üks käsi ja jalalaba
mõlemad ühendatud raske kuldketiga
mis kolisebki kui nad vabaneda püüavad
teineteisest
nõnda tantsides
igatseb käsi üht vart
jalg üht säärt
ning teist kätt jalga ja keha
seda kõike liitma
haug veabki vetikatest
ronkade abiga
inimese kohale ja paneb ta kokku
kuid käsi jalga ei kuula SÕNA
vaid lähevad ära
nad on erinevate inimeste osad

x-x-x

ööd venivad alati pikaks
kui tuhm toalill ärkab
jälle midagi erakordset
nõnda robinaga ehmatab
just uinuvaid kärkseid
ja hiilivaid sipelgaid
tardumusest saab sebimine
sipelgad tantsivad ringis
kulunud värvikorruga
pragunenud põrandalauadel
peen tumepruun ring
hallbeežikal taustal
siis raputab tuul
pisikest roosat vagunelamut
lambikuppel liigahtab
viskab kärbsed maha
need kukuvad kesk ringi
neegrid peavad söömapiidu

x-x-x

öölinde on tõusnud klaasilt lendu
laperdab liblikana toas
riivab rābaldunud tiibadega
vaase vaipe raamatuid ja pildiraame
ohkab
ning langeb sohva pehmusesse
kāivad maa ja tähed ringi
too kummaline lind võpatab
ja sureb
helepunane veri valgub ta tiibadelt
pruunidele põrandalaudadele
paberile
sohvale vaadates
on seal varjud magamata ööst

X-X-X

kiiresti kiiresti üle sügisporise nukra maa
õrnasti õrnasti tuksub mu süda rinnus su poole
erksana erksana näen seismas keldrimüürisid
hõbetab hõbetab mida kuu oma üllast meelest
trellitatud trellitatud aknast sirutub käsi
kahvatu kahvatu valkjasviolett peen soonine käsi
tulen tulen haaran su käekese oma küüniste vahele
naerad naerad hüsteeriahoos lajatad läbi öö
nutan nutan su veretute käte peale
lähevad lähevad mööda sinendavaid sooni tunded
jõuavad jõuavad su leekivpunase peani
hiilgavad hiilgavad kaks smaragdi õrnillast näost
oled oled siin lihtsalt süü lunastaja isa tütar
timuka timuka punajuukseline kaunis kass
metsik metsik oli su isa ja vaba oled sinagi
raputad raputad trelle et murda mu juurde
läbi võre surume violetne ja valge miim
riivavad riivavad huuled üksteist viiv on miljoniks
aheldatud aheldatud oled müüri külge ja mina
visklen visklen sest lahkuda ei saa kuigi koidab
põlen põlen põrmuks kooljakahvatu keha kübemeke
tulevad tulevad hommikul inimesed ja viivad sinu
poovad poovad su pärnapuusse sest oled TIMUKA
TÜTAR
WAMBI
MUUSA

x-x-x

inglid nutavad
põlevasse karki
ja leegid õgivad pisaraid
ikka susshh ja suss
inglid nutavad
rohi närbub
karbist kasvavad trompetid välja
ja lendavad lõunasse
korjan õunu puudelt
vargapoisse ka
istume maja ette pingile
ja krõmpsutame
kollaseid õunu
ning inglid nutavad
põlevasse karki

x-x-x

sosistan jäälille su kõrva
mis punetab
roosatab
sellist lahkumist näeb harva
su käed ja nägu
muutuvad kalbeks
laternate helgid kaovad
taha su laugude
mu käte vahele vajub
vaid sametine raug kude
kristalliseerub vaim
kesk pakast
ja helveste raju
äkki kõik nii pude
sinu ihu
ja vaim
ning lumepihu

SUBJEKTIV

X-X-X

mõtlesin su aknale
roosasse marmorlossi
päikeskiired puhuvad pojenge
need kasvavad üle lossi
sina upud üleni õitesse
vaid heinalõhn su juustest
kiirgab pojengide meelusest läbi
ma leian su üles
ja sina muutudes valgeks liblikaks
tantsid üle köie
ja eileõhtuste šampanjapudelite
mina loobin karikakraid
ja hundirattaid
olen zonglöö
sina akrobaat
kuid elutsirkuses oleme paar

x-x-x

Meeri eile riietasin end just lahti
kui tulid mu mõtteisse ja ütlesid
et miski okas on kuhugi tunginud
ja sulg on tindist tühi
ja merisiga on surnud
ja mu taguots on kõhna
ja linnud su aias on vaid varesed
ja
ja
vastasin sinule seistes alasti
avatud akna ees
et päike paistis mu fallosole
ja ostsin uue pastaka
ja merisiga saab paradiisi
ja toitun tervislikult
ja vares vaga linnukene
ja
ja

x-x-x

ja meist kõnnibki mööda
laps
kilgates sirutab jalad
kuldvasika nina vastu
hammustab isukalt
rohelist lehepuru jäätist
ning naudib enda soovust
siiruviiruline udu
udu
sudu
vabalangemise kiirendus
ühiksa koma kaheksa
meeter sekund ruudus
lapsed on vaakumis

X-X-X

ämblik merirohelisel seinal
kummardab vedrutab
siugleb ülespoole
jalad lohisevad mööda krohvi
kärbes õhuvoolus
kukub kukub
tiivad talt rebisin mina
kukub õhkavpruunile mullale
lõpetuseks
tuleb varblane
nokib seinalt ämbliku
mullalt kärbse
lendab ära sureb
prügikasti kõrval
mingi viiruse embuses
mina vaatan seevaldi trellidest
hoides vigast maailma
ja kilkan kolmeaastane

x-x-x

ühel tänaval jalutas poeet
suurte inimlike tunnete
suur poeet
sellel tänaval seisis kerjus
suurte inimlike tunnetega
väike kerjus
ja sel tänaval lendas lind
pisikeste linnulike tunnetega
pisike lind
poeet õhkas õnnes ja ülevuses
kerjus värises näljas ja madaluses
lind keksis näljas ja seepärast
et ta oli üks varblane siin ilmas

x-x-x

oo l`amour võtab kevadest hõngu
kasvab ja peletab linnulaulu
sunnib vaikima mootorid sunnib
otsib üles aedlinna ja aguli
väheke ähmis ja pohmas tänavad

oo l`amour on võõrkeelne vörd
kuid on olemas tuksetena omagi
lembus arm ihalus igatsus ja
miski tabamata ime on pealegi
aitamas uitavaid kirjanikke

oo l`amourist kes sõnu seavad
kes usuvad et nemad on sõdurid
erootika ja platoonia lipu all
nemad kaltsudes uitajad ning
maksumaksja parasiidid usuvad

oo l`amour paneb pöörlema minu
koos teistega kesk tänavaid
nii jätkegi täheldamata tõde
sellest et minagi tegelikult
teie nahkses higises pungas

x-x-x

räpane Emajõgi
laisalt rullib oma lihakseid
tema kaldal istub
murdepunktis piiga
ja suitsetab
taevas on hämune
valkjaskollane laik
keset ühtlast halli
kui päikeseketas
piirjooned saab
muutub ilm selgeks
tühine paik
TÜ on muut
ainus mis Tartus on ehe
see on räpane
ja laisk Emajõgi

X-X-X

mu juuksed on täidetud
tumeda rasvaga
ajust
linnapilvedes rääsunud
lõdisevad poolekerade süsteemist
on kasvanud imbunud maailmasse
kraanaraamide vahele
suruõhuvasaratesse
on jäänud inspiratsioon
see tundub võigas
mu käsi veab mehaanilisi pilte
keegi ohkab
keegi plaksutab
annan kortsunud põsele musi
miski liigutab rinnus
käib plõnn
selleks korra on pildimasina
terasvedru katki
**MEIL PARANDATUD APARAATIDELE
ANNAME POOLEAASTASE GARANTII**
noh kohtume siis poole pärast
praegu olen veel poolearuline
kahendik süsteem

x-x-x

kolm metalselt läikivat ronka
istusid mu vaimse tervise peale
nad nokkisid
kust keegi sai
üks toksis maha osavuse kätest
teine laiskuse kõhult ja tuharailtki
kolmas aga
tagus augud mu valgesse maski
võõpas punasega üle
sai roosa näo
nüüd olengi vähe imelik
vaimne tervis on auklik ja rabe
olen omanäoline
kuskil ajaleheveergudel
nohikud
inglise keeli freaks
lähevad moodi
nüüd on see käes
nohikuna moes
luuletajana põlatud

x-x-x

sõnade jaoks pole aega
lipsavad huulilt nad aimates
niikuinii jään ma vait
südamest aga tunded ei lähe
minust on saanud
kahesilmne fotokaamera
objektiiv
subjektiiv
kokku pandud üliobjektiiv
mu aju sünteesib läätsede pilte
visuaalseid emotsioone
maailmapilte
vastuseid
küsimusi
hea süntesaator on
peaks talle palka maksma
kalas on fosforit
šokolaadis energia
läätsed pilguvad
aju sünteesib
analüüsib
käsi registreerib
valgele paberile

x-x-x

seisan

mudasel tiigikaldal

kevadveed jooksevad porri jäänud jälgedest

ja minu talla alt läbi tiiki

ja päike sakutab lepapuid nii

et nad kukuvad tol mama

õhk on lepa sigimist täis

seisan

kolmeharuline müts peas

pool mütsi roosa

pool mütsi violett

kolm kellukest tilisevad linnulauluga koos

inetu nukker grimass

voolab pisaratega üle näo

rehman vasaku käisega

siis paremaga

pilved kaovad silmadelt

ja näen tiigipinnal vesiroosi

valge lootus läbi violetse melanhoolia

valge lootus läbi violetse melanhoolia

valge lootus

ÜLIOBJEKTIV

x-x-x

need kes üle jäid
olid sõrgadega hobused
nemad kraapisid kuuseokkad välja
järvepõhja mudast
üle jäid ka rohelised hiired
suurte silmade ja kõrvadega
nad sülitasiid pohli
ja paiskusid ise kui raketid
selg ees vastu maltsametsa
malts rullus heinarullideks
mis on hea toit merilehmadele
mina olen näkk
kes tähekarjuse eest kuu peal
karjatab tolumere lehmi

x-x-x

ühelst laternapostist kasvab välja kraana
teisest pürskkaev
kolmandast öö
betoonmaja bensiinisudus
kesklinn tusatseb udus
vanalinnas vanadus
on noored lõõnud välja
auto ürgab rocki noodis
varblane jääb kummi ja asfaldi vahele
hüppamised hüpatud
aga trammid
trollid
bussid
bensiiini- ja diiselautod
sõidavad oma sõitmisi edasi

x-x-x

peotäie juukseid lasin autode kiirtuulde
kummik sahinal künnab killustikuhunnikut
kõnnitee servas
tuvi tuleb nokkima konisid prügikasti kaanelt
ja teksades pringi pepuga tibi libastub
süljelärakal
mürinal naeran
autode tuututamine toeks
üks eterniidilahmakas sajab kraevahele
ebameeldiv tunne
särk on ka tagurpidi seljas
reede 13

X-X-X

buss kihutab kihutab
ina mu kõrvus viskleb
üha kaugemale jäävad linnatuled
üha kaugemale kodu
ka sina mu kallid
oled kadunud ära
buss undab ja juht laulab
raadio muliseb ning vanamooridki
tagaistmel usuvad jumalat
presidenti
ja kedagi veel
päikesejänku siivutult
minu kubemel hüpleb
alles ta ärkas
soe nii soe on tal
ja mul
me usume iseennast
sõpru
ja luulet
rohkem ei usu meiegi
sest alles eile proovisime surra
seegi ei õnnestunud
mis siin siis veel saab õnnestuda

x-x-x

solberdan sõrmedega
päikesevees
tuhat kristallkivi
toovad hõbedust juurde
mõtted on kaugel ees
sõrmed leiavad ukse
ja kivid kullast uurde
südametukse
paisutab vett
ja see voolab voolab
voolab
päikeseveri
ja voogab
sõrmedemeri

X-X-X

kannikeste voog
ratsutab üle Munamäe
rebib pikali torni
lööb laiali kraaksuvad kuused
ja ontlikud järved
tuleb mu juurde
tantsib
tantsib surmatantsu
ümber minu
elektrooniline võbin
läbistab triibulist ihu
ning siis algab laul
kimäärid kisendavad
lauasahtlites
korruga vaibub tants
vaibub laul
ning siis hakkab sadama
kohinal näritud konte
pealuid ja ribisid
maa muutub valgeks
elevandiluu roosa varjundiga
valgeks

x-x-x

vana ja väsinud Memphise vaarao
paneb vesilikud kuninganna voodisse
need lakuvad kõdistavad
seal lebavat kassi
kassi irevil mokaade vahelt
ronivad välja lutikad
kuldse nahaga lutikad
kes laulavad
mu isamaa mu õnn ja rõõm
luua seljas ratsutaja
nõid Kleopatra
haarab kobra sabast
kobra muutub fallooseks
ja viskab ta vaaraole suhu
too jookseb koos lutikatega
minu juurde kappi
tule Antonius
heliseb lüüra Rooma

x-x-x

valgetes tuunikates roomlannad
rappuvad ühtes marmorvannidega
suured nahkhiired purustavad losse
süljates naiste ihudele
soomudaraheline sülg
tõmbab haisvad linnid ihudele
mis rebenevad joontelt
ihutükkide supp valgub merre
ning ajab hulluks tuunikalad
merd haarab pööris
ükshaaval vurvhatavad temast
väikesed kirjud koolibrid välja

x-x-x

tütarlaps

õunapuu

kolm sinilille

veidi väsinud vikerkaar

toob taevast toonid

kristallikillud kortslehel

öös õhkavad vaikselt

hommikul panevad heinamaa põlema

kolm sinilille muutuvad mustaks

õunapuust halud seinä ääres

tütarlapsest naine

x-x-x

inimhaledusest läbi
kirsivahune foobia
moodustab violetse
kummise
kaelkirjaku
kes muutades aasal
igatseb lehelaulu taga
tema juurde mõranenud aias
roomab sinisilmne lehekonn
surub erkkollased huuled
kirjaku laubale
pärast pruunilapiline
brontodraakon
sööb mõranenud aias
esivanemate hingi

x-x-x

dromedaride
kaamelite
laamade
ring
pöörleb ümber juustuketta
see kasvab külmas valguses
kollased kaselehed kukuvad
liivatatud teele
nina liivas
piilub kutsikas enela põõsaid
unetult jorisev jooksiklane
koerakese sabaotsa haukab
lehed lendavad tagasi puudele
kuu kahaneb
ring
laamadest
kaamelitest
dromedaridest
haihtub
Araabiasse
Lõuna-Ameerikasse
ja kes teab kuhu

RETROSPEKTIV

AIAD

PROLOOG

läbi une ja elu ning vaimuvälgatuste
läbi kõige mis mul on jooksevad tarad
voolavad plangud ning hüplevad müürid
läbi minu on kangastumas imelised paigad
aiad mille eest hoolitsevad inimesed või
saatan või jumal või siis aiad iseendast
kes küll ütleks miks läbi ja mitte üle

kas kaltsudes teadjanaine selgitab šamaanitrummil
mis tähendab see tuhandemiililine rännak
rännak mida päriselt miilides mõõta ei saa
kui kaua võiks kesta teekond kui elada
kui sirutada jumala kingitud tiivad ning lennata
kes teab kes tuleb minuga kaasa või
üksi ja alasti pean minema siit
mitte miskit ei tea kuid tahan ma teada
sest läbi mu elu ning une ja vaimuvälgatuste
läbi kõige mis mus on kangastuvad aiad

ma aiman mu kallis et vaid põgus huulteviiv
ning ma lähengi siit teele jalas Hermese sandaalid
ma aiman su siniste silmade sära jääb minuga
nukker minnalubav igatsev ja võõristav
iga ajahetkega üha võõristavam kaugem pilk
jääb minuga kaasa sinu ja samas jumala suudlus

ma ei tea kas kohtun igavikus sinuga kordki
kas ristuvad tuisustel tormistel radadel mõtted
või istume koos päikselises Heliose aias
ma ei tea mu kallis ja sinagi ei tea

näen su pilku mis räägib ehmunult
mine mu armsam kuni selleks on aeg
mine mu arm enne kui jääda palun sind
sa suudled mind viivuks leek lahutab hinged
ma tõusen üha kõrgemale valgesse uttu
tagasiminekut ei ole kaasas vaid su pilk

VÕÖRAS AED

linnakivide soojal ja pehmel sametil
astub üks pisike nukker ja vabanev poiss
määratud rusikad surumas taskutesse aukusid
silmad vilamas näljaselt toidupoe vitriinil
nii ta astub rämpase jopega külmetav hulgus
ta seisatab hetkeks vaid hetkeks roheline tara taga

maailm piiride taga helgem ja kirkam
teisel pool tara on väikene maja ja lilled
õunapuud on ja palliga tüdruk
üks linnuke õunapuu oksal on laulmas
ja tüdruk naerab
naer ja laul
laul ja naer

äkki ta seisab otse aia taga
kaks kirgast silma puurimas hulguse nägu
eemal veereb vaibudes punane pall
miks nii nukker oled võõras poiss

ja nüüd aja tagant tunnen su ära
tunnen ära su kaks kirgast silma
selle igatseva pilgu
ma tunnen et rohkemat ma ei vaja
ei mingit sööki jooki magamisaset

ma sulen laud ja võtan vaikides selle pilgu
astun kohmakalt taarudes sügavamale linnahallusesse
ikka ent kuulen seda küsimust
miks nii nukker oled võõras poiss
võõras poiss
võõras poiss

mina lähen ja vaikin
ei tea veel miks olen nukker

TUBERKULOOS

tuhm tubakasuits ja sudu
mässivad pruuni plangutaguse enesesse

helepruunides beežides öösärkides haiged
pead tudisemas
käed värisemas

plärud viltu hammaste vahel
kollased lõhenenud viltused tüükad
vaimukesed ujuvad sulnis rahu ümber
purskkaevude ebajasmiiinipõõsaste maja

labori roosa seina ääres prügikastide taga
nirakad halli musta valge kirjud triibulised
kassid kõutsid kassipojad
vaikselt lämbuvad kräunuvad hääletult
roosad keeled limpsavad läbi halli pilve
rohelist kiirgavad silmad tantsivad
kui virvatulukesed kuurialusel

valge helge pilvena vajub halli pilve sisse
räpakast köögist toidu kuum aroom

ei tea mis eilsust ja sumbust on siin maailmas
kes saab see haigutab
kes võib see sureb

nüüd aimab hallis ürbis hulguispoiss
piiludes tänavaservas üle kõrguva tiheda plangu
võõrasse aeda
see süngus peab rabama
miks on ta nii nukker
kuid sulle ei saa ta seda öelda

sest lämbuvate kassisilmade rohelistes kumas
ei ole sinu kirglikke silmi
sinu igatsevat pilku
sa ei tea ikka miks olen nii kurb

VAIKNE AED

mis tunne on topaasi jäikusest sukelduda vaiksesse
merre
sa ei tea
tule mu kalleim ma haaran su käed ja hüppame
kas tunned kui kerge on liigutada käsi
jalgu
pead
mõtted tungivad läbi suvehommikuste ämblikuvõrkude

haldja hääletu hingus puudutab sireleid
kollast marmorpinki ja liivatatud teid
kõik saab maheduse ja haruldase sädeluse
linnud vaikivad hardusest

õrnkumedalt laulab haige sirel
laulab kiusakast kuradikesest kes tammus aias
kuhu ingleidki ei lubata

murdis oksi ja rebis õisis
kuuma hingusega kõrvetas lehed
haige sirel laulab nukralt ohatas
udu summutab ohked ja ravib värsket paitusega

sirel ei laula enam
aed on vaikne
looridest astuvad lavale baleriinid
tipivad lendlevad pöösastest üle
ja kaovad jälle

vaimulised roosad ihud ühinevad murul
lainetava udu rütmis liiguvad
maigutavad sädemed hüplevad silmist
hellitavad sireleid ja linnukeste sulgi
valgus kumab üha suuremana läbi hinge
hõbeväreelus muutub mahekuldseks säraks

ja ikka keegi ei ütle ühtki sõna
meiegi vaikime
sina ei kuule mu huultelt ikka veel vastust

METSISTUNUD

mu ees lennates rebid oma rüü servad
metsistunud turris karusmarjapõõsastes
nad vaevu paistavad heinast mis rinnuni sirgunud
õunapuud on mattunud habesammalde alla
mudamulin üksikust laukasilmast aianurgas

nahkhiired lauglevad pimedas riivates tiibadega nägu
piiksatuste vahele kuskilt kostub
õiselt melanhoolse paaniflöödi heli
kime ja mahe kaigub pilliroo hääl

kostab krigin ja kolksatus
läbi aia tormab süngeilmeline hirv
sarved murtud ja sõõrmed puhevil
aiapostid maas ja murdunud

rohtunud aias sünged on mõtted
sünge on pilk
sünged on teod
mõtted vihisevad peas
üha räsitum see paistab

kuskilt nopid hapu tikri kuskilt toore sõstra
tilgub piisku lehtedelt
puhtaid kristallsäravaid külmi piisku

metsistunud kassipoeg aia nurgas nutmas
nälg kisub krampi kõhu ja saba sorgu
kuid süda ei luba
ei luba tappa tillukesti vallatuid valgeid hiiri
kel kodulabürint kasteheinas

ühtäkki näeme hirmunud piigat
pea kohal rippumas mõõk
jooksmas puude vahel alasti

nukra naeratusesga vaatad
ja õrnalt tõmbad mind käisest
lahkume äkki

LUULE

selge ja kirkana laotub aed meie ees
selge ja kirkas on pilk su silmis
helge ja kaunis flöödiviis Tagorelt

allikas väikesest kaljurahnust
tungib elu südamesse voolab ojana
rõõmsaviisilise ojana läbi Aedniku aia

vaata seal magnooliate juures ta seisab
seal seisabki valge särava habemega Aednik
ta hoiab käes ühte rulli
papüürusel satori sinetavad värsid
sammaldunud kivi kõrval liliad
tõstavad koidupunas värinal päid

tiu liu tüü tüu
Ajolai mu sangarlik vend
Elenaa mu voooruslik õde
et taevast te ometi leiaksite õnne

kuldsõrgadega roosa ninaga talleke
kepsutab kivistel nõlvadel
jah mäed mäed on kaitsmas Aedniku maad

kevadveed pesevad kõik
Tagore värsid kingivad kirkuse
selge ja kirkas on Aedniku luule
selgeks ja kirkaks saab aed

tantsime tallates roosimuru
meil kepiga põletab turjasid haldur
me peame lahkuma
kahvatuil palgeil häbi
ja koidupuna

me lahkume
kuid meelde jääb
selge ja kirkas aed
mis luulena laotub me ees

TALV

üks värv toonib ilma
süütust ja õilsust peab kätkema see
raevu ja vallatust peitma eneses
veider et ilu mis lummab nii võimsalt
vaid friigiidsusest kõneleb

kas tean kuhu kadusid elujanus sõdurid
jaa nad seisavad kuusemetsa servas
seisavad ja ootavad millal ma tulen
et viia sest aiast friigiidsuse põhjala
ootavad tahtes mind tappa

nad seisavad metsa ja niitude piiril
katelokkide rammus supihõng
vareseparv
ründab vastutuult üle kuusiku

ma vaatan aeda raiun värblasi surnuks
miks miks ometi ei näe ma jäneseid
valgeid jäneseid kiiremaid kui põhjatuul
salalikumad kui Põhjaeit Lapu nõid

vareseparv kaob
seisan lumevalli peal ja vaatan
kuidas metsaservas istuvad sõdurid

nüüd näen ka jäneseid
kogu aeg on nad olnud niidu peal
näksinud jäälilli lumeheina
tuisuga tiirutanud võidu üha tiirutanud mu ümber

KUJUD

pronkskujud puukujud marmorkujud
silmadeta saatusteta mõteteta inimesed

hekikäikude labürindis eksleb vaim
kaltsudes pikkade juustega naine
vaim jookseb ringi käes trumm

vana naine vana naine
mõttetu tümin elutuile

kas sa ei näe on su silmad nokkinud kotkas
nad ju elavad väänlevad karjuvad
ajan neist tõbe rabelustõbe
mille saatan neile on põletanud verre

käin ja puurin
kujud on kujud
siledad seisvad pronksist või puust või marmorist
silmadeta ja saatusteta maailm

äkki kesk pruune kogusid sina
su roosa vaevus kumab kui ehmunud päike
ja naeratab

siis ärkab ka tardunud maailm
kujud tõesti liiguvad oigavad ootavad
nägudesse ilmub saatus ja juhus

mina seisan ja mõistatan
kes on see räbalais naine
ta pea lõheneb kirvehoobist ja pooltest
veereb välja kollane muna mis särab
üle taastardunud ilma
see naine oli teadjaeit
mina ent uskusin liiga hilja

RIPPAIAD

kui kiigelaual vahel taeva ja maa
on niitidega rippumas aiake
vaevu linnusulest suurem lapike
vaevu kiratseb üks taim
kuldkiirejuuksed ta pea ümber hõljel
Passaat ja Mussoon kaks vallatut venda
eriti armastavad sasida neid

sõrmeotsaga tipin ringi ümber kullerkupu
ja kaks sinu pisarat jäävad voolama sinna
hõbedane ring ümber planeedi

siit ülevalt võin vaadata maailma
ülevalt võin tunda alamate valu
ja äkki mõista
mina olen alamast alam
kuigi ülal

ülevalt võin veeretada värse
ja alamalt nautida pisaraid
pisaraid sinu kahvatuist silmist
ja nad voolavad voolavad voolavad
kraavike ajab üle kallaste
maalapp upub suurvees

tin nin ninnn nn
katkevad niidid
ja aiake vahel taeva ja maa
langeb alla kullerkupp närtsib

sinu pisarad on rasked
sest maailmavalu ei kannata ülevust
ise on ta liigagi ülev

all maa peal tallan jalgadega
ümber hiigellilleväljade oma rännuringi
sinna kraavi sinu pisaratest ei piisa
ja maailmavalu ei tule

TAGASI LINNAS

sain teada et šamaanieit
keda nägin kujude aias
olen tegelikult mina

könnin räbalates Tallinna
ravitsen inimesi müün kuldkalu
näen röömsaid nägusid
näen kurbasid ka
salalikke madusid tunnen lähedal
kuid hambutud mürgitud on nad

korraga aga seisan riidal
posti külge seotuna
lahvatavad leegid ja saatanlik naer
mässab mu kurgust end välja

kas mõistate inimesed kelle te tapate
minu
kes ma nõidusest miskit ei tea

sajad tuhanded noad rebivad ihu
hing seda tugevam on
hing aina paisub ja paisub
kuid keha närbub
vaid vaim hõljub veel te kohal

imestan kust ometi võtsite mürgi
salvasite hambutud maod

ja siis näen su silmi
näen su silmi kүүrus selgade taga
silmad on saatana omad
imelik mu Linn ja Sina
te mõlemad reetsite minu

ja nüüd tean ka
miks olen nii kurb
kui su kirglikud silmad ja suudlus
seda praegu ei mõista
siis ei saagi nad seda mõista

EPILOOG

rännanud läbi leekide aia
läbi kodu võõra tiisikuse
läbi vaikuse metsikuse
läbi luule talve ja kujude
läbi rippumise läbi aedade
olen nüüd surnud

siin Tartarose pimedatel nõlvadel
mõistan ma mis leidmata jäi

ei aidanud suudlus
ei pilk
ei jumal
saatan
ega inimenegi

üks hea kaalub üles sada kurja
sestap ongi kurja sada korda rohkem
istutat puu
mets raiutakse maha
ning hingelagedal hakkavad möllama tormid

möllake keerutage lõhkuge
mis minul sest enam
olen väsinud kõigest
ka sinust mu saatanlik arm

me kõik kuulume jumala sisse
ja jumal meisse
meile kuulub maailm
ja aiad mida käia läbi elu

HIERONÜMUS PARADIISIS

1.

kallis Margariita
võta mu hall kuub
ja püksid
laota voodile laiali
ja suudle püksilukku

su pikki
kastanpruune
otsekoheseid juukseid
näen
embamas halli riidet
mul on lõbus

kahju et inimesed ei tea
kui lõbus on surm

2.

paradiisis nüüd rändan ja elan
Jehoova nimetab mind sõbraks
heidab nalja inimeste üle
aga tema silmadest näen
et ometi ihkab ta nende poolehoidu

jumal oo issand
ütle miks hoolid neist
miks tahad et nad sind
ainult sind austaksid

Hieronümus
ole vait
kuula parem kuis inglid laulavad
halleluuja
au olgu jumalale kõrges

3.

äkki kesk kloonitud Eedeni aeda
näen Lutsiferi
neitsi Maarja ja Eevaga
lõbusalt vestlemas
haaran kantsiku
ning astun ligi kui

sa Hieronümus
oled ikka naiivne küll
kas sa tõemeeli usud
mida räägib JHVH
ta pole ju ainus jumal
nagu mina pole ainus

tagane saatan
tagane

peksan piitsaga lõukoera aiast
hübistan Maarjat ja Eevat
ning ise imestan endas
miks ometi saatan on jumala aias

SAATANA MÄRKMED

1.

vanadest tähtedest klopsiti kokku aeg
inglid tõusid üle mu spermase pale
ma tõusin ja tõusin kuni tõusin kuningaks
ja pimedus sai minu haledaks riigiks
kroonimispidustus vaikselt algas
kuni hääbus

2.

minu määratus laotuses võib leida kõike
mis vähegi loob inspiratsiooni ja sunnib
kannatus lein ahastus süngus pimedus
PIMEDUS on maailma algprintsip
kõik luuletajad on mu lapsed teenrid
ja mõni kunstnik
helilooja ka

3.

riigipiiridel lendavad nahkhiired
kaelas kõigil haaknõeltest ketid ja käppades
elavhõbeda luminestseeruvad lambid
piir pimeduses valgete ristvõlkude mäng

teraselt vaikust kuulates võid märgata
et ultra ei olegi vaikne
piir ongi ainuke valgus mu riigis
elavhõbe on mürgine

4.

pole veel maganudki kui juba
saabus küllakutse

oi keda ma näen siin saalis
vend JHVH oled kosunud pärast ingliskooli
paks ja särav oled ning su habe
mina näe karvutu ja tõmmu

huvitav sa ei vasta ei räägi
vanasti olid minust suuremgi
lobamokk

tegelikult oledki üsna puuslik
ma lähen nüüd koju

5.

liigun läbi aedade
läbi lasen endast voolata algainel
samam olen ise algaine

ma sulan ja sulan
kes ma olen
kas saatan
või pimedus
või

6.

eile küllastasin Maad
käisin ristirahva tantsupeol
vilgutasin tulesid
krigistasin orelisonaatide plaate
silitasin naiste rindu
ja pigistasin meeste kubemeid
nad vaatasid üksteist naljakalt ehmunult
nad vaatasid
ja püüdsid mõtelda
hämmeldunult kiskusid riided ült
läks orgiaks
mees mehega
naine naisega
ha ha haa

7.

käisin jälle steriiliku juures
ta rääkis
mõtelge

siunas ja pörkis
võltsteemandid pöörlemas peas
ime et need maha ei kukkunud

miks ma lavastust segan
ei tea

8.

Allahi ja Buddhaga kõrtsus
leppisime kokku
et jätame JHVH maailmast ilma

9.

kosmilise valitsemise eksamitulemused

Saatan 10p

Buddha 10p

Allah 5p

JHVH 0p

10.

meie kolime nüüd teise dimensiooni
dimensioonide muut
JHVH jäi kursust kordama

minu noorema vennaga ühte klassi
head aega luminescentsed hiired

MEIE ISA
KES SA OLED TAEVAS

KUUS

1.

kogunisti on kummalised need kogemused mis sain
mägiküla väikeses Buddha templis
tean mille pärast on maailm nii tige
miks vaatab hirvepoeg hirmunud silmil kõike
kaste on langenud maale valgus pärlites
nopin ja purustan hiiglaslikke kärbsemune
pruuni maa võbelevalt seljalt kahe sõrme vahel
pigistan puruks mu jõud voolab üle mäe rahutult
ja koiduahetuses mu ees kummardavad rahvad
aga mina
muutun kuldseks valguseks ja hajun
sest ei mõista mis minuga on rahu see küll ei ole

2.

nüüd ma puhkan vahkviha värelema maa kohal
ja linnud lendavad rõõmsalt mu ümber
rõõmsalt
ei ei
ei
iselaadne sädin tuleb nende nokkadest
räägivad midagi TEMAST kuskil perifeerias
kus mustade habemetega ja kongninalised mehed

elavad
karmid sõjakad seaduse raiujad
sääl kõnnib ja paimendab meeli üks leebe mees
üsna minu moodi olevat aga mina olen ju METSIK
tal on kummaline nimi Jumala Poeg JEESUS
ma lähen TEDA siis otsima

3.

kuigi hulkunud ma juba mitu aastat
ei ole raugenud ind
TA on ju siin ma tunnen et TA tuleb mulle vastu
rohtunud künka ümber istub kaltsakate kamp
minugi rõivad on närud lähen ja istun teiste sekka

juba viiendat hommikut käime mina ja teised kaltsakad
istumas selle rohtunud künka ümber
juba viiendat hommikut udu niisutab meie näod
paneb kohmetuma sõrmed ning keeledki
siis tuleb künkaküürule ei tea kust TEMA
ja räägib

tõesti ütlen ma teile et ei anna ma teile leiba
tõesti ütlen ma et teie ei näe särjepoegagi
vaid mõõga toon ja küsin miks
miks ometi istute siin mäe veeres

tõesti hakkasin mõtlema et tarvis tõusta
mina tõusen ja mõned teised kaltsakad veel
sest saime aru
vähemalt seekord
ATHENA

4.

maailm on techno elektro ja ankeet

5.

kui on siis on kui pole siis pole või võrdsus
kuuendal hommikul ootan trammi
rõskust meelitan kontidesse et kohe ta hüljata
ootan vaid trammi tulebki üks vale numbriga
number ei ole vale aga mina ei sõida sinna kus tema
läbi kahvatu kollase suure liiliaõie kostab kolin
sellest tulebki värisedes möögides tramm
kaks tühja vagunit ehk siiami kaksikud
nõnda suurele trammile ei jätku hommikul sõitjaid
aga õhtul või mingil muul lõpueelsel ajal liialtki

NARR NIGRUM CIRCUSES

1.

narr nuttis hinge seest
triibuliste sukkadega kuningas
lõi ta minema karjudes
you are fired

2.

narmendavas valges brokaatkuues
ta tuli
läbi öökakarde puhkemise
metsviinapuu viljakusest
jõudis meie aega
meie rohuaeda
kus püsti seisis mustav telk
tsirkus

3.

Nigrum Circus oli hubane koht
enamus artiste olid mustad või
moorlased
harva hispaanlased
ja nüüd tuli tema
lubikahvatu narr

4.

hoiamegi grimmi pealt raha kokku
klouni meil polegi
või arlekiini
hüüatas hõrenea habemega direktor
musjöö olge nii lahke ja vahetage riided

5.

ta tuli areenile
lilleõilmetest õmmeldud kirjus trikoos
aga ilme oli nukker
mees te rikute ju peaproovi
hädaldas direktor
lavameister hoidis pead kinni

6.

ärge muretsege
jumestaja pani Beethoveni CD
sonaadid mängima
miks just tema
küsis arlekiin
muusika meenutab teid

7.

paksu Max Factory
huulepulgaga
kirsipunase
ülespidise kaare
vedas ta tuhkja tooniga
valgele poorsele nahale
mida rohkem mossi vajus
narri suu
seda teravamalt taeva
kiskus punane kaar

8.

ta rollid
triibuliste sukkadega kuningas
ruuduliste pükstega poodu
täpiliste sokkidega armuke
ja viimane
ülbe cocat kaaniv nooruk

9.

sirelid kasvasid areeni rinnatisel
arlekiin miimitas
rahvas mõirgas

klounistunu hüüdis
visake nüüd mulle Coca-Colat
kõigil olid plekkpurgid
kõik täitsidki ta palve

10.

järelhüüe ajakirjanduses
narr kes ütles tõde
kuningale
ja klounina valetas
rahvale
hukkus
tuhande kilo plekkpurkide all
ta ihu ei leitud
jäägitult kadunud
areeni rohekasse liiva

11.

vigane
ühe jalaga
karkudel karglev
poiss
leidis garderoobi peegli
eebenipuust raami vahelt
päevapildi
kus seisis pea viltu

76

keegi valgetes rõivastes
kolmeharulise mütsiga mossis kuju
 mis-sa-tuhnid-siin
liks laks
ta jooksis läbi kevadise vihma
pilt kõvasti põue surutud
valge mees
kapi tagant kes tuli
ja lükkas kahvatuva direktori tugitooli